

Barbara Žvirc - Šestice

Nepremično je sedel. Mimo je pripeljala že četrta ali peta šestica, on pa je še kar sedel. Glavo je imel rahlo sklonjeno, dolge svetle lase razmršene od hladnega jesenskega vetra, ustnice pa so se mu vihale v rahel nasmešek. Roke v predolghih rokavih suknjiča je imel položene v naročje in v njih knjigo, ki se je zdela njegova edina spremljevalka. Ni imel nahrbtnika, še vrečke ne. Premikal se je le toliko, da je obračal liste. In če si stopil čisto blizu njega, si lahko v nosnice potegnil vonj po še svežem tisku. Knjiga je morala biti nova, naravnost iz knjigarne. A če si pogledal natančneje, je imela robove zavihane, platnice že precej načete, črke v njej pa so bile kot iz nekega drugega časa. Nekako starinske, zaobljene in čisto drobne so se iz besed čez orumenele liste sprehajale v stavke. Zdelo se je, da le-ti drvijo mimo njegovih oči, tako kot je ravnokar oddrvela že šesta ali sedma šestica s postaje.

Ni se dal motiti. Njegov prsni koš je zdaj mirno, drugič hlastno pozdravil mestni zrak, odvisno od intenzivnosti zgodbe, katere naslova nisem mogla razbrati. Čeprav sem stegovala vrat kot najboljša telovadka in se skrivala za svojim šalom in veliko torbo, da mu ne bi postala sumljiva v svojih naklepih, če bi slučajno dvignil glavo. Kar se, seveda, ni zgodilo. Ljudje pa so prihajali in odhajali s postaje. Sama sem z levega konca stopila na desni konec postaje. Tako, mimogrede, kot da si grem pogledat načrt avtobusne proge. Sama sebi sem se zdela smešna, saj bi lahko načrt narisala že na pamet, tolikokrat sem z dolgočaseno strmela vanj v vseh teh študentskih čakanjih na trolo. Prvih nekaj sekund sem res zavzeto preučevala pisane črte in se v mislih sprehajala od Čopove do Rožne, od Drame do faksa, od literature za seminar slovenske književnosti 19. stoletja do Adorna, ki sta me čakala v študentu na postelji.

Potem je moja pozornost spet katapultiralo k njemu. Ker sem ugotovila, da mi ne bo uspelo prebrati naslova knjige, razen če je po čudežu ne zapre, obrne ali pa če ga kar naravnost ne vprašam po njem, sem se raje osredotočila na njegovo podobo. Ni mogel biti starejši od štiriindvajsetih, petindvajsetih let, čeprav ga v obraz nisem videla dobro. Bil je vitek in moral je biti precej visok, saj je noge v ponošenih kavbojkah stegoval daleč pred sebe. Če bi ga srečala v mestu, se mi ne bi zdel nič posebnega, samo še eden v množici študentov, mogoče študent književnosti ali umetnosti, malo boemski. Zdaj pa, ko sem ga opazovala v njegovem svetu, se mi je zdel zanimivejši od športnega programa v času olimpijskih iger, za katerega sem si budilko navijala ob najbolj nemogočih urah, da bi ujela vse discipline. Obdajal ga je nevidni obroč, ki je

njegov svet umaknil od mojega. Želela sem v ta obroč, neka nerazložljiva sila me je vlekla vanj in začuda se ji nisem upirala.

Moja ednina je že skoraj postala dvojina, tako blizu k njemu sem stopila. Zdelo se mi je, da lahko čuti mojo sapo na vratu, on pa se sploh ni premaknil. Zdelo se mi je, da sem z vso silo treščila na tla njegove zgodbe, se dotaknila njegove svobode, on pa je še naprej zdaj mirno, zdaj pospešeno dihal, hlastno obračal strani in se ni menil zame. Za nikogar. Imelo me je, da bi ga stresla za ramena in mu rekla: « Hej, zanima me, kaj bereš, zanima me tvoj svet!«, a sem le nepremično stala tik ob njem in poskušala čim bolj neopazno in neslišno dihati. Še ena stran, dve tri, enajst, petnajst, trideset...

Potem nisem mogla več. Odpeljala mi je že osma ali deveta šestica, v pričakovanju mraka so se prižgale prve luči in na postaji sva ostala samo še midva. Pravzaprav sem na postaji ostala sama, že malo čudno odsotna za ostali svet, za njega, čudnega bralca, pa se je zdelo, kot da je nekje daleč. Umaknila sem se do prve stavbe, pokukala skozi okno izložbe in si rekla, da sem si vse skupaj najbrž domišljala. Ker z domišljijo res nisem imela nikoli težav. Bili sva dobri prijateljici še iz časov male šole, ko sem imela dva namišljena prijatelja, oba voznika reševalnega vozila, svojo državo, na poti do verouka pa sem enkrat videla čisto pravega krokodila. Ta trenutek mi je bila zvesta prijateljica odveč, raje bi resnico. Nisem želela biti tista, ki ima tako bujno domišljijo, da videva izmišljene ljudi. In si celo domišlja, da si želi spoznati njihove zgodbe!

Že tako sem veljala za malo čudno, ko sem se po kotih in hodnikih faksa raje družila s svojimi knjigami, ki sem jih imela toliko, da je bil problem vse stlačiti v študentsko sobico, kot pa s sošolkami in sošolci. »Zdaj pa konec, čas je za naslednjo trolo in študijske obveznosti«, sem si rekla in se obrnila, da bi šla nazaj na postajo. Na postaji ni bilo nikogar. Niti običajnih potnikov, niti njega, čudnega bralca. Še enkrat sem se ozrla na vse strani in ga opazila na drugi strani ceste. Gledal me je. Njegove žive oči so z zgubanega obraza starčka zrle naravnost vame. Za hip me je prešinilo, da si spet domišljam, a so njegova oblačila in razmršeni lasje izdajali pravo osebo.

Z rokami v žepih prevelikega suknjiča me je še enkrat ošinil s pogledom, pomignil z glavo proti klopci postaje in z dolgimi koraki izginil za vogalom. Zamizala sem. Tako sem stala nekaj časa, potem pa strahoma odprla oči in še enkrat pogledala za njim. Ni ga bilo več. Na klopi postaje je ostala samo njegova knjiga. Sedla sem in jo vzela v roke. Zapihalo je hladneje in še bolj sem se zavila v šal. Noge sem stegnila predse in z roko v rokavu rahlo prevelike jope obrnila prvo stran še po tisku dišeče knjige, ko je s postaje odpeljala že devetindvajseta ali trideseta šestica.